

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyně Olgou Stránskou v právní věci žalobce: **A. H.**, nar. x, státní příslušnost Ukrajina, t. č. ZZC Bělá – Jezová, 294 21 Bělá pod Bezdězem, zastoupený JUDr. Štěpánkou Mikovou, advokátkou se sídlem ul. 28. října 1001/3, 110 00 Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR (Odbor azylové a migrační politiky)**, pošt. schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 12. 2014, č. j. OAM-208/LE-BE03-P06-2014, o udělení mezinárodní ochrany,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d ň ě n í

Rozhodnutím Ministerstva vnitra České republiky ze dne 3. 12. 2014, č. j. OAM-208/LE-BE03-P06-2014, nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana podle § 12, §13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o azylu“. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný uvedl, že žalobce neuvedl žádné skutečnosti, které by bylo možné podřadit pod důvody pro udělení azylu taxativně vyjmenované v § 12 zákona o azylu, ani nesplňuje zákonné podmínky pro udělení mezinárodní ochrany podle § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu.

Žalobce namítl, že žalovaný sice uvedl v odůvodnění napadeného rozhodnutí, že mu nemůže být udělen azyl jen z toho důvodu, že by byl povolán do armády a že by mohl být trestně stíhán z důvodů dezerce, ale nevypořádal se s jeho námitkou, že pro svoje nenastoupení do armády by mohl být skrytě potrestán, resp. diskriminován, tím, že by byl postaven do tzv. „první linie“. Bylo mu již 3x doručeno předvolání k nástupu do armády, kterého nedbal a byl by tak jako tak automaticky nasazen do přední bojové linie. Tato situace dle žalobce umožňuje udělení azylu ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť jde o cílený šikanózní postup vůči němu.

Dále žalobce nesouhlasil s tvrzením žalovaného, že na Ukrajině neprobíhá vnitřní ozbrojený konflikt, ale že dochází pouze k lokálním střetům jednotlivých uskupení separatistů a zástupců vládní moci. Za důkaz probíhajícího vnitřního ozbrojeného konfliktu považuje mobilizování armády a tisícové ztráty na životech na obou stranách. Navíc lokální boje se dle žalobce mohou kdykoliv posunout, což se prý děje. Dle nejaktuálnějších zpráv, které má žalobce k dispozici, vypukla přímo v oblasti jeho bydliště na Ukrajině (Vinnická oblast) další povstání, resp. demonstrace obdobné těm na Majdanu (podrobnější informace nemá žalobce k dispozici). I tato okolnost je důvodem pro udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu.

Rovněž namítl, že jsou u něho naplněny i důvody pro aplikaci § 14 zákona o azylu, humanitární azyl by mu měl být udělen, protože jeho život je spjatý s ČR, na Ukrajině nemá z dlouhodobého hlediska možnost bydlet a ani zde nemá žádný majetek, jeho vyhoštění, které by bylo přímým důsledkem neudělení azylu, by jistě vedlo k rapidnímu zhoršení životní situace žalobce a k reálné obavě, že na Ukrajině nesežene práci a bydlení, čímž by u něj nastala situace humanitárně relevantní.

Žalobce nesouhlasil ani s neudělením doplňkové ochrany, neboť jako dezertérovi (za neuposlechnutí povolávacího rozkazu), který lze posuzovat jako trestný čin, by mu mohl hrozit i trest smrti. Navíc v případě zjetí, byl-li by nasazen v bojovém konfliktu, mohl by být podroben výslechu za použití mučících technik.

Konečně argumentoval, že má životní partnerku paní A. B., která chce být přibrána do řízení jako vedlejší účastník řízení (chtěla by ve věci podat svědectví), v čemž jí žalovaný nevyhověl a ani ji nevyslechl. Tímto postupem procesně pochybil, když paní B. nepřibral ve smyslu § 27 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, jako vedlejší účastníci řízení, když je žalobou napadeným rozhodnutím určité přímo dotčena na svých právech.

Z těchto důvodů navrhl, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (např. usnesení č. j. 6 Azs 16/2012-12 ze dne 15. 8. 2012) samotné povolání k výkonu vojenské služby není pronásledováním (tedy ani tvrzenou diskriminací či šikanou žalobce) z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité společenské skupině nebo politického přesvědčení, byť by výkon této služby byl spojen s rizikem účasti při bojových akcích či válečném konfliktu. Podle žalovaného tak návratu žalobce do vlasti nebrání ani jeho obava z povolání k aktivní účasti ve střetech se separatisty na základě povolávacího rozkazu, na základě něhož byly povolány i další osoby (záložáci), nejen (cíleně) žadatel ke službě v ozbrojených silách Ukrajiny. Nutnost vykonat vojenskou službu nelze vnímat jako pronásledování a ani jako vážnou újmu, neboť ta je jednou z nejzákladnějších občanských povinností a stejně tak nelze za vážnou újmu považovat případný postih, kterému by žadatel byl vystaven v případě odmítnutí nastoupit k jejímu výkonu.

Dále uvedl, že trvá na svém hodnocení současné politicky, hospodářsky a bezpečnostně nestabilní situace na Ukrajině prezentované v napadeném rozhodnutí, že v zemi původu žadatele neprobíhá mezinárodní ani vnitřní ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno

pokládat ve vztahu k žadateli za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Žalobcův život ani zdraví nejsou v souvislosti s popisovanými nepokoji ohroženy. Zhoršená bezpečnostní situace panuje pouze na jihu a jihovýchodě země (konkrétně se jedná o Doněckou oblast a další města regionu). Vinnická oblast s problematickými oblastmi Doněckou a Luhanskou přímo nesousedí, toto místo není střety ukrajinských vojsk se separatisty zasaženo. Ukrajinská vláda se snaží bezpečnostní problémy v této části země řešit a i přes vládní vyhlášení antiteroristické operace proti separatistům je zřejmá snaha o vyřešení sporu pokojnými prostředky. Žalobce by v případě návratu nebyl stížen významnější měrou nepříznivými politicko-ekonomickými dopady současného vývoje událostí na Ukrajině, než většina obyvatel regionu, odkud odešel; tato situace je reakcí na obecné podmínky, jež tíživě dopadají na ukrajinské obyvatelstvo, a nelze v nich spatřovat důvody relevantní z hlediska mezinárodní ochrany. Pokud jde o namítanou situaci přímo v oblasti jeho bydliště na Ukrajině (Vinnická oblast), kde údajně mělo dojít k povstání, resp. demonstracím obdobným těm na Majdanu, žalovaný uvedl, že v době rozhodování, resp. vydání napadeného rozhodnutí byla situace v místě jeho bydliště taková, jak ji popsal v napadeném rozhodnutí (viz strany 5 a 6). Dle zjištění žalovaného (zdroj ČTK - „Dav v ukrajinském městě Vinnyčja se bil s policisty“), dne 6. prosince 2014 několik stovek demonstrantů (mezi nimiž byli i veteráni nedávných bojů se separatisty) se v centru ukrajinského města Vinnyčja pokusilo vzít útokem sídlo oblastní správy, v čemž jim bránily asi dvě stovky policistů. Poslanci oblastního sněmu, kteří se sešli k mimořádnému zasedání, se rozprchli a jednací sál podle místních médií ovládli demonstranti. Dožadovali se odvolání policejního náčelníka za údajnou brutalitu strážců zákona. Při potyčkách došlo na kameny, slzný plyn a obušky. Policisté zatkli 4 osoby, které po sepsání protokolů propustili na svobodu. Před protestující nakonec předstoupil policejní náčelník a přislíbil vyšetřování a uvedl, že podle jeho výsledku se rozhodne, zda odstoupí. V pozadí nepokojů byl zřejmě konflikt mezi dvěma místními politickými vůdci bojujícími o hlavní slovo v oblasti. Jak z uvedené informace vyplývá, v žádném případě nelze tuto lokální, jednorázovou a ojedinělou akci, co do rozsahu či významu, vůbec srovnávat s děním na Majdanu.

Dále uvedl, že tvrzení žalobce, že by mu jako dezertérovi mohl hrozit trest smrti, je jen ničím nepodloženou spekulací, neboť na Ukrajině byl trest smrti zrušen.

Konečně uvedl, že podle ustanovení § 20 zákona o azylu, které je speciálním ustanovením k § 27 správního řádu, může být účastníkem řízení o udělení mezinárodní ochrany žadatel o udělení mezinárodní ochrany; s ohledem na specifika azylového řízení (obava z pronásledování či vážné újmy se vztahuje k zemi původu cizince) nepřipadá v úvahu jako vedlejší účastník paní B., která je českým státním občanem a potřebu společného soužití s cizincem na území ČR tak musí řešit mimo zákon o azylu právními prostředky k tomu určenými. Proto navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Ze správního spisu zjistil soud následující skutečnosti:

Dne 23. 9. 2014 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice (dále jen ČR), v níž uvedl, že je státním příslušníkem Ukrajiny, ukrajinské národnosti, bez náboženského vyznání, rozvedený a on, ani nikdo z jeho rodiny, není, a nikdy nebyl, členem žádné politické strany či jiné organizace. Žadatel má dle svých slov vysokoškolské vzdělání, ve své vlasti pracoval jako inženýr pokládání plynovodu a v ČR vykonával různé práce na stavbách a v továrnách. Ze své vlasti žadatel vycestoval v září roku 2006 autobusem z Ukrajiny přes Polskou republiku do České republiky na platný cestovní doklad a vízum za účelem zaměstnání. Na území ČR vstoupil v září roku 2006 autobusem na neznámém hraničním přechodu. Uvedl, že odjel ze své vlasti za prací. O udělení mezinárodní ochrany žádá kvůli tomu, že zde žije již dlouhou dobu, má zde zázemí a zná tady hodně lidí. Uvedl, že

se zde cítí jako doma, považuje ČR za druhý domov, má zde práci. Dále sdělil, že na vojně byl jako důstojník, a kdyby se vrátil na Ukrajinu, určitě by byl předvolán. Od své matky má zprávy, že mu již přišlo 3x předvolání. Uvedl, že vojenskou službu vykonal v letech 1996-1999 na Krymu v námořní pěchotě. Dále sdělil, že nikdy proti němu nebylo, a ani v současnosti není, vedeno trestní stíhání. Za svého pobytu na území ČR dle svého vyjádření navázal spojení se zastupitelským úřadem své vlasti, a to v roce 2007 za účelem vyřízení nového cestovního dokladu, který mu byl vydán. ČR je jeho cílovým státem, chtěl by tady pracovat, vydělat si peníze a žít tady. V případě návratu na Ukrajinu se obává lidí a ekonomické situace. Podle něj nebude mít nic, byl dlouho pryč a vrátí se bez ničeho a nesežene ve vlasti žádnou práci. Odsud může posílat peníze, ale doma by jim dle svých slov byl na krku. Ke svému zdravotnímu stavu sdělil, že je dobrý.

V průběhu pohovoru, konaného dne 30. 9. 2014, žalobce vypověděl, že na Ukrajině bydlel s rodiči v rodinném domě na adrese x. V roce 1996 nastoupil do armády, ze které odešel v roce 1998, a poté pracoval na tržnici. Při práci studoval na vysoké škole, kterou ukončil asi v roce 2002, a dále pracoval na tržnici. V roce 2002 se oženil, začal pracovat jako opravář plynových zařízení, koupil byt, odhlásil se od rodičů a přihlásil se k pobytu v novém bytě. Následně začal pracovat jako mistr, a tak pracoval až do roku 2004, ale pak nastaly změny ve vedení a on byl propuštěn. Protože potřeboval peníze, rozhodl se, že odjede do ČR, aby si zde vydělal. V roce 2004 se rozvedl, a když se rozvedl, nechal byt přepsat na manželku. V roce 2006 na podzim si vyřídil pas a vízum a odjel pracovat do ČR. V případě návratu na Ukrajinu uvedl, že by neměl kde žít, protože byt přepsal na manželku, která je již vdaná za jiného muže a má s ním i dítě. Teoreticky by dle svých slov mohl jít bydlet k rodičům, ale tam žije jeho sestra s rodinou a již by tam pro něj nebylo místo. Na dotaz správního orgánu, ze které doby má poslední zprávy a kdy byl naposledy v kontaktu s někým ve vlasti, uvedl, že mluvil se svou matkou asi před třemi nebo čtyřmi měsíci, a ta mu řekla, že na adresu k rodičům pro něj přišly tři předvolánky do armády. Od té doby s nikým nemluvil, jen posílal bývalé manželce pro dceru peníze. K důvodům, pro které odjel z vlasti, uvedl, že v roce 2006 odjel za prací a chtěl začít nový život. Naposledy byl na Ukrajině v roce 2008 asi na 10 dní, pak tam již nebyl. Ke svým představám o svém dalším životě při odjezdu z vlasti uvedl, že chtěl vydělávat, najít si ženu, založit rodinu a mít děti a normální život. Dle žalobce se situace v jeho vlasti od jeho odjezdu nezměnila, je to stále horší. Na dotaz správního orgánu, na základě jakého povolení k pobytu v ČR po příjezdu žil, uvedl, že měl pas a vízum za účelem zaměstnání. Na dotaz správního orgánu, jakým způsobem si chtěl upravit pobyt na území ČR, uvedl, že pořád o tom přemýšlel, ptal se různě na možnosti, ale nenašel žádnou možnost, tak pracoval a snažil se na sebe neupozorňovat. Svého nelegálního pobytu na území ČR si byl vědom. K důvodům žádosti o mezinárodní ochranu v ČR uvedl, že zde má zázemí, má zde možnost pracovat, má zajištěné ubytování a plánuje si budoucnost. Na Ukrajinu se dle svých slov nechce vracet, protože by musel do armády a ani by tam nenašel práci a neměl by kde bydlet. O mezinárodní ochranu nepožádal ihned po svém příjezdu do ČR ještě před zadržením dle jeho slov proto, že o této možnosti nevěděl. Rozhodl se o ni požádat až když jej o této možnosti informovali v zařízení pro zajištění cizinců. Dále uvedl, že ve vlasti v minulosti neměl problémy se státními orgány, úřady, soudy, policií či armádou, a že tam rovněž neměl v minulosti žádné problémy kvůli své rase, národnosti, pohlaví či náboženskému přesvědčení. Podle jeho vyjádření také do odchodu ze země neměl jiné problémy, než výše uvedené. Na dotaz správního orgánu, čeho se nyní obává v případě návratu do vlasti, uvedl, že je mu 38 let, byl by tam dle svých slov úplná nula, bez prostředků, nikdo by mu tam nepomohl, jeho rodiče jsou dle něj staří, matka invalidní.

Na podporu svých tvrzení žalobce doložil správnímu orgánu dne 23. 9. 2014 vlastnoručně psanou písemnost, ve které opětovně žádá o udělení mezinárodní ochrany v souvislosti se současnou situací na Ukrajině a skutečností, že za svůj domov považuje ČR. Dne 31. 10. 2014 předložil správnímu orgánu doplnění své žádosti o udělení mezinárodní ochrany, ve kterém

vedl, že již 3 x obdržel povolávací rozkaz do armády. Dále uvedl, že má v ČR svoji přítelkyni, paní A. B. Dne 23. 9. 2014 bylo správnímu orgánu doručeno čestné prohlášení pana M. B. o poskytnutí zaměstnání žalobci a zajištění jeho ubytování a finančních prostředků na živobytí jmenovaného. Dne 20. 10. 2014 obdržel správní orgán vyjádření paní A. B., ve kterém uvádí k osobě žalobce, že je to slušný, milý a vzdělaný člověk. Také uvedla, že v případě propuštění výše jmenovaného je připravena mu poskytnout ubytování i úhradu nezbytných životních potřeb. Dne 4. 11. 2014 obdržel správní orgán další vyjádření paní A. B., ve kterém uvádí, že žalobce považuje za svého životního partnera, chtěla by být přizvána jako svědek či účastník řízení o azylu. Zmínila rovněž, že v případě vyhoštění výše jmenovaného by jí to způsobilo obrovskou citovou a psychickou újmu.

Dne 3. 12. 2014 rozhodl žalovaný podle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu o neudělení mezinárodní ochrany žalobci. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný uvedl, že snaha vyhnout se nástupu do armády není sama o sobě důvodem k udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, zejména pokud se povinnost nastoupit do armády týká všech obyvatel země bez ohledu na jejich rasu, národnost, náboženství či politické přesvědčení. Branná povinnost je zcela legitimní občanskou povinností, což uznává nejen Úmluva o právním postavení uprchlíků z roku 1951 (dále jen Ženevská konvence), ale i Mezinárodní pakt o občanských a politických právech a Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod. Podle Ženevské konvence není ani vyhýbání se nástupu vojenské služby či dezerce, byť by byla trestná, důvodem pro udělení mezinárodní ochrany, neboť podle Příručky procedur a kritérií pro přiznání postavení uprchlíka podle Úmluvy o právním postavení uprchlíků (Ženeva 1951) a Protokolu týkajícího se právního postavení uprchlíků (New York 1967), vydaných Úřadem Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky v září roku 1979, *„člověk jasně není uprchlíkem, pokud jeho jediným důvodem pro dezerci či vyhýbání se nástupu vojenské služby je jeho averze vůči vojenské službě“*.

Dále žalovaný uvedl, že přestože je bezpečnostní situace na jihu a východě Ukrajiny aktuálně složitá, a to zejména v důsledku separatistických tendencí místního ruskojazyčného obyvatelstva, které jsou minimálně podporovány, ne-li přímo organizovány, ze strany Ruské federace, nelze na základě výše citovaných informací hovořit o tom, že by na Ukrajině v současnosti probíhal vnitřní ozbrojený konflikt. Dle výše uvedených zpráv dochází pouze k lokálním střetům jednotlivých uskupení separatistů a zástupců vládní moci na jihovýchodě Ukrajiny, zejména tedy v Doněcké oblasti a dalších městech regionu, situace na západě a středu země je však klidná. K situaci ve Vinnické oblasti, tedy místu žadatelova pobytu ve vlasti, výše uvedené zprávy uvádějí, že se této oblasti nepokoje vyhnuly a úspěšně zde proběhly i prezidentské volby a oblast se nachází pod plnou kontrolou současné proevropsky orientované vlády premiéra Jaceňuka, která proklamuje vládu demokracie a práva. Vinnická oblast s problematickými oblastmi Doněckou a Luhanskou přímo nesousedí a místo trvalého pobytu žadatele tak není v současnosti střety ukrajinských vládních vojsk a povstalců nijak zasaženo.

K otázce humanitárního azylu žalovaný uvedl, že se v této souvislosti zabýval zejména rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobce a přihlédl i k jeho věku a zdravotnímu stavu. Žalobce je dospělou, plně právně způsobilou osobou, podle svých sdělení netrpí žádnými zdravotními potížemi a prostředky k životu si opatřuje prací, a proto žalovaný žádné okolnosti hodné zvláštního zřetele neshledal.

Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)]. Dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Žalobce předně namítl, že se žalovaný nevypořádal s jeho námitkou, že pro svoje nenastoupení do armády by mohl být skrytě potrestán, resp. diskriminován, a to tím, že by byl postaven do tzv. „první linie“. Tato námitka není důvodná. Žalovaný sice výslovně nereagoval na toto tvrzení žalobce, nicméně soud má za to, že jde pouze o dílčí argument k otázce možného povolání žalobce do armády a s tím spojených úkonů, přičemž touto otázkou se žalovaný zabýval dostatečně. Žalovaný zcela správně uvedl, že branná povinnost je zcela legitimní občanskou povinností a soud k tomu dodává, že branná povinnost je jednou z významných povinností občanů ke státu, jehož jsou občany. V době ozbrojeného konfliktu je tato povinnost ještě významnější. Požadavek státu, aby občan plnil svou brannou povinnost a případně se z tohoto titulu i aktivně zapojil v rámci mobilizace do ozbrojeného konfliktu, v němž je ohrožena svrchovanost státu a jeho územní celistvost, je zcela legitimní a nemůže bez dalšího představovat akt pronásledování nebo hrozbu vážné újmy (viz rozsudek NSS ze dne 7.8.2012, č.j. 2 Azs 17/2012-44). Azylové právo neposkytuje ochranu jednání žadatelů o mezinárodní ochranu, kteří bez relevantních důvodů odpirají státu, jehož jsou občany, splnění své základní povinnosti, tj. podílet se na jeho obraně. Pokud pak jde o žalobcovo tvrzení, že by byl za trest umístěn do „první linie“, pak soud dodává, že se jedná toliko o ničím nepodloženou spekulaci žalobce. Z informací o zemi původu shromážděných ministerstvem vnitra (a ani z dokumentů, známých soudu z jeho úřední činnosti) nikterak nevyplývá, že by v ukrajinské armádě existovala praxe trestání rekrutů, kteří v minulosti nenastoupili do armády, jejich přeražením do „první linie“. Ani žalobce sám své tvrzení ničím nepodložil a soud je tak pokládá za ryze spekulativní a účelové.

Z pohledu aplikace § 12 zákona o azylu je rozhodující, zda žadatel o mezinárodní ochranu má odůvodněný strach z pronásledování pro některý z azylově relevantních důvodů. Pojem pronásledování je definován v § 2 odst. 8 zákona o azylu jako závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Podle čl. 9 odst. 2 písm. e) kvalifikační směrnice (směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13.12.2011) může být za pronásledování považováno trestní stíhání nebo trest za odepření výkonu vojenské služby za konfliktu, jestliže by výkon vojenské služby zahrnoval zločiny nebo jednání spadající mezi důvody vyloučení uvedené v čl. 12 odst. 2 (tj. zločin proti míru, válečný zločin nebo zločin proti lidskosti ve smyslu mezinárodních dokumentů obsahujících ustanovení o těchto zločinech, vážný nepolitický zločin, čin, který je v rozporu se zásadami a cíli OSN uvedenými v preambuli a v člancích 1 a 2 Charty OSN). Mezinárodní ochranu ve formě azylu lze tedy udělit osobě, jestliže se důvodně obává, že by mohla být trestně stíhána nebo by jí byl uložen trest z důvodu, že odepře výkon vojenské služby za konfliktu, ovšem pouze za omezující podmínky, že při výkonu vojenské služby by docházelo ke zločinům proti míru, válečným zločinům, zločinům proti lidskosti. Trestní stíhání v případě odepření vojenské služby za konfliktu, při němž k uvedeným jevům nedochází, nepředstavuje akt pronásledování, a tedy důvod pro udělení azylu. Naopak je zcela legitimní, aby stát, jenž se nachází v konfliktu, vynucoval plnění branné povinnosti a nařízené mobilizace i prostředky trestního práva.

Žalobce dále argumentoval tím, že na Ukrajině existuje vnitřní ozbrojený konflikt, který zasahuje i do místa jeho bydliště ve Vinnické oblasti. Ani tato námitka není důvodná. Soud zcela souhlasí se závěrem žalovaného (který je dostatečně podložen shromážděnými zprávami ze země původu), že zhoršená bezpečnostní situace panuje pouze na jihu a jihovýchodě země (konkrétně se jedná o Doněckou a Luhanskou oblast). Vinnická oblast s problematickými oblastmi Doněckou a Luhanskou přímo nesousedí, toto místo není střety ukrajinských vojsk se separatisty zasaženo. S ohledem na čl. 46 odst. 3 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany, soud zvažoval, zda se od doby vydání napadeného rozhodnutí bezpečnostní situace na Ukrajině, zejména ve Vinnické oblasti nezhoršila a takovéto zhoršení situace neshledal.

Žalobce zhoršení situace od doby vydání napadeného rozhodnutí sám netvrdil, žádné informace, které by svědčily pro zhoršení situace na Ukrajině neuvedl, a ani soudu nejsou z jeho úřední činnosti takové informace známy. Naopak, z veřejně dostupných zdrojů je soudu známo, že mezi Ukrajinou a separatistickými oblastmi panuje v současnosti příměří a pouze ojediněle dochází k drobným pohraničním potyčkám. Soud tak shrnuje, že ani v současnosti žalobci nehrozí v případě návratu na Ukrajinu v důsledku tamější bezpečnostní situace žádná azylově relevantní újma.

Žalobce rovněž nesouhlasil s tím, že mu nebyl udělen humanitární azyl. Ani této námitce soud nepřisvědčil. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zjevné, že žalovaný se otázkou možnosti udělení humanitárního azylu žalobci zabýval a při hodnocení podmínek pro udělení humanitárního azylu vycházel primárně ze sociální a ekonomické situace žalobce, z jeho věku a dobrého zdravotního stavu, který žalobce potvrdil. Proto uzavřel, že se v jeho případě nejedná zvláštního zřetele hodný důvod pro udělení humanitárního azylu. Výklad tohoto neurčitěho právního pojmu a jeho aplikace na konkrétní skutkový stav je soudem plně meritorně přezkoumatelný (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 1. 2015, č. j. 1 Azs 200/2014 – 27). Soud se proto zaměřil na otázku, zda žalovaný ve vztahu k tomuto neurčitěmu právnímu pojmu neučinil nesprávný úsudek a nepominul některý z případů hodných zvláštního zřetele, který by mohl ovlivnit jeho výslednou úvahu o udělení či neudělení azylu. V tomto ohledu však soud v postupu žalovaného pochybení neshledal, neboť žalovaný vzal v úvahu všechny relevantní skutečnosti, které v dané věci vyplynuly.

Žalobce dále namítl, že jako dezertérovi (za neuposlechnutí povolávacího rozkazu), by mu mohl hrozit i trest smrti. Navíc v případě zajetí, byl-li by nasazen v bojovém konfliktu, mohl by být podroben výslechu za použití mučících technik. Ani tato námitka není důvodná. Pokud jde o otázku trestu smrti, pak soud konstatuje, že na Ukrajině byl trest smrti zrušen již v roce 2000. K otázce zacházení se žalobcem v případě jeho zajetí pak soud dodává, že jde opět o ničím nepodložené spekulativní tvrzení žalobce, tím spíše vzhledem k současné relativně klidné situaci na Ukrajině.

Konečně žalobce namítal, že žalovaný pochybil, když paní B. nepřibral jako vedlejší účastníci řízení. Ani této námitce soud nepřisvědčil. Soud zcela souhlasí se žalovaným, že obecnou úpravu účastenství podle správního řádu nelze v řízení o udělení mezinárodní ochrany aplikovat, jelikož zákon o azylu obsahuje vlastní úpravu účastenství (§ 20), kterému je podle základního interpretačního pravidla *lex specialis derogat legi generali* nutno dát přednost před obecnou úpravou obsaženou ve správním řádu. Podle ustanovení § 20 odst. 1 zákona o azylu, je účastníkem řízení ve věci mezinárodní ochrany žadatel o udělení mezinárodní ochrany, azylant, osoba požívající doplňkové ochrany, osoba, v jejímž případě se vede řízení o předání do příslušného státu nebo cizinec, o kterém to zákon o azylu stanoví. Paní B. zcela zjevně nespadá ani do jedné z uvedených kategorií a proto nemohla být účastníkem řízení o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Žalovaný rovněž nepochybil, pokud paní B. nevyslechl jako svědkyni. Jak žalovaný v napadeném rozhodnutí správně uvedl, z prohlášení paní B. je zřejmé, že by poskytla informace toliko o osobě (charakteru) žalobce a o svém vztahu k němu, což však nejsou skutečnosti, které by byly azylově relevantní. Soud tak uzavírá, že výslech paní B. by byl nadbytečným a žalovaný postupoval zcela v souladu se zákonem, pokud se jej rozhodl neprovést a z tohoto důvodu také nevyhověl návrhu žalobce na provedení výslechu paní B.

K námitce žalobce, ve které poukazoval na repatriaci Volyňských Čechů, kteří žili v oblasti podstatně vzdálenější od centra konfliktu než je oblast Vinnická, soud uvádí, že se jedná o program přesídlení krajanů a to nejen volyňských Čechů a podmínky tohoto programu se na žalobce nevztahují.

Žalobce se svými námitkami neuspěl. Jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, krajský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovanému, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 12. července 2016

Olga Stránská, v. r.
soudce

Za správnost vyhotovení:
Pavla Švejdová